

Μια ιστορία θα σας πω...

[Άρθρα / Πολιτισμός](#)

[Κατερίνα Χουζούρη](#)

«Το ολοένα και πιο επιτακτικό αίτημα για «άνοιγμα των μουσείων» σε όλες τις κοινωνικές ομάδες και η πραγματικότητα που φέρνει η δημογραφική γήρανση θέτουν νέες προκλήσεις για τα σύγχρονα μουσεία, οι οποίες αφορούν κυρίως στην ενίσχυση εκείνου του τμήματος των ανθρώπων προχωρημένης ηλικίας, των οποίων η υγεία, τα ψυχικά αποθέματα, το μορφωτικό και διανοητικό υπόβαθρο, αλλά και οι υλικοί όροι ζωής τους αποκλείουν από τα προϊόντα του πολιτισμού και συχνά από την κοινωνική δράση. Κάποια βήματα προς την κατεύθυνση αυτή έχουν γίνει με την ανάπτυξη σχετικού σχεδιασμού προσβασιμότητα και επικοινωνιακής πολιτικής, αλλά και με το σχεδιασμό και την υλοποίηση μουσειοπαιδαγωγικών προγραμμάτων ειδικά διαμορφωμένων για τις ευαίσθητες αυτές ομάδες ηλικιωμένων».[1]

Ένα σημαντικό -προς αυτήν την κατεύθυνση- βήμα, κάνει η Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, (Συγγρού 107). Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που αφορά παιδιά 5-8 ετών, με τη γιαγιά ή τον παππού τους. Θα γίνει την Παρασκευή 23, την Τρίτη 27, την Τετάρτη 28, την Παρασκευή 30 Δεκεμβρίου, την Τρίτη 3 και την Τετάρτη 4 Ιανουαρίου, 17:00-20:00μ.μ. Την επιμέλεια του προγράμματος έχουν δύο εικαστικοί: η Αναστασία Δούκα και η Nadia Al Foudery.

Στόχος του εργαστηρίου είναι το δέσιμο των παππούδων και των γιαγιάδων με τα εγγόνια τους σε ένα εργαστήριο αφήγησης, καταγραφής, εικονογράφησης, ηχογράφησης και μοιράσματος ιστοριών.

Stavros Petropoulos ©

Οι γιαγιάδες και οι παππούδες έχουν μια ολόκληρη ζωή, γεμάτη εμπειρίες και γνώσεις για να μοιραστούν. Τα παιδιά, από την άλλη, με έναν μοναδικό τρόπο αποτυπώνουν στο χαρτί, ό,τι ακούν από τους μεγάλους, ό,τι επιθυμούν, ότι ονειρεύονται αλλά και ό,τι φοβούνται. Μέσα από αυτό το εργαστήριο, οι γιαγιάδες, οι παππούδες και τα εγγόνια τους, έχουν την ευκαιρία να έρθουν πιο κοντά, να μοιραστούν ιστορίες, να δημιουργήσουν από κοινού και -το σημαντικότερο- να μάθουν ο ένας από τον άλλον.

Δύο διαφορετικές γενιές, συναντιούνται με αφορμή τις αναμνήσεις και τις ιστορίες, που ξυπνάνε προσωπικά αντικείμενα και φωτογραφίες, που θα φέρουν στο εργαστήριο οι μεγαλύτεροι.

Οι παππούδες και οι γιαγιάδες θα φέρουν μαζί τους, κάποιο αντικείμενο με ιδιαίτερη σημασία για τους ίδιους. Αυτό θα μπορούσε να είναι μια φωτογραφία,

ένα βιβλίο, ένα παλιό παιχνίδι, ένα αντικείμενο καθημερινής χρήσης. Για να γίνουν πηγή έμπνευσης για την αφήγηση μιας ιστορίας, είτε φανταστικής είτε πραγματικής, στην υπόλοιπη ομάδα.

Τα εγγόνια, συμπληρώνουν την ιστορία με τη δική τους φαντασία και την περιέργεια που τους προκαλούν τα αντικείμενα. Οι μοναδικές ιστορίες που προκύπτουν από παππούδες, γιαγιάδες και εγγόνια, καταγράφονται, ηχογραφούνται και εικονογραφούνται.

Μικροί και μεγάλοι ενώνουν τις δυνάμεις τους για να δημιουργήσουν ένα βιβλίο, το οποίο θα αποτελείται από τις ιστορίες και τις ζωγραφιές όλης της ομάδας. Δημιουργούν δικά τους κείμενα, γράφουν, σχεδιάζουν, χρωματίζουν και αποτυπώνουν έτσι στο χαρτί τις ιστορίες που άκουσαν. Κάθε βιβλίο-έργο είναι μοναδικό και ως προς το περιεχόμενο και ως προς το δέσιμό του.

Η επαφή με τους ηλικιωμένους αναδεικνύει μια άλλη πτυχή της μουσειακής δράσης, αυτήν την προσφοράς προς τον άνθρωπο. «Τα προγράμματα για ηλικιωμένους δεν υπόσχονται βελτίωση της επίδοσης σε γραπτές εξετάσεις στο σχολείο ή ενίσχυση ενός αναλυτικού προγράμματος – μόνο(;) χαρούμενα πρόσωπα ηλικιωμένων».[2]

Κατερίνα Χουζούρη

[1] Κωστή Κ., 2009, Μουσείο και Τρίτη ηλικία: ένα παράδειγμα αξιολόγησης προγράμματος για μια ειδική ηλικιακή ομάδα, στο *Τετράδια Μουσειολογίας*,6, σελ. 53

[2] Όπως παραπάνω, σελ. 57.

<http://bit.ly/2hMEptI>